

Татаритѣ.

Отдолъ се чуятъ черни татари,
 Отдолъ се чуятъ, отгоръ дойдоха.
 Всѣки татаринъ по коня води,
 По коня води, по роба кара,
 А най-отзади най-старъ татаринъ
 Два коня води, три роба кара:
 Мома калина, мома малина
 И третата имъ мила снашица,
 Снашица Дена съ мжжко детенце.
 Снашица Дена назадъ остава.
 Най-старъ татаринъ следъ нея кара,
 Съ коня я гази по бѣли пети,
 Съсъ бичъ я бие по равна снага,
 Гази и бие и ѝ говори:
 — „Я да си хвърлишъ малко детенце
 Па хайде напредъ роса отбивай,
 Да се не росятъ на коне крака“.
 Снашица Дена изъ пжтя върви,
 Изъ пжтя върви и вредомъ гледа,
 Кжде ще види, види хареса
 Да си завърже шарена люлка.
 Видѣла Дена дърво „два брата“,
 Па си вързала шарена люлка
 И си турнала дете Дамяна,
 Залюляла го и му запѣла:
 — „Нани ми, нани, дете Дамяне,
 Духна ще вѣтрецъ, залюля ще те,
 Сипна ще дъждецъ, окжпа ще те,
 Пекна ще слънце, изсуши ще те,
 Сърна ще дойде, подои ще те.
 Нани ми, нани, голѣмъ порасте
 И тѣзи пѣсень да си научишъ,
 Че майка ти е черна робиня“.